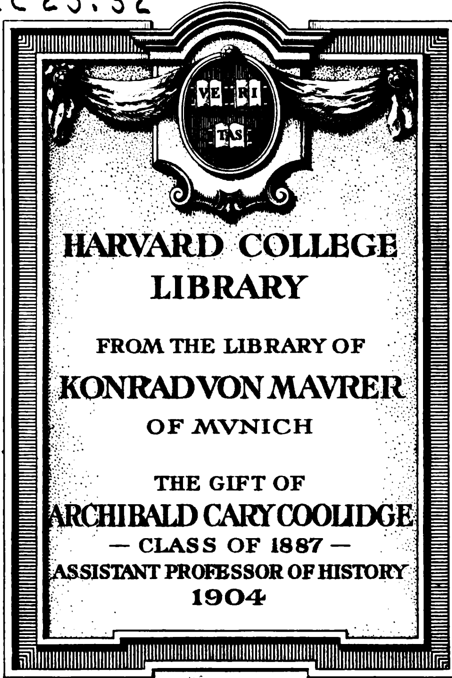

VE RI
TAS
HARVARD COLLEGE
LIBRARY
FROM THE LIBRARY OF
KONRAD VON MAVRER
OF MVNICH
THE GIFT OF
ARCHIBALD CARY COOLIDGE
— CLASS OF 1887 —
ASSISTANT PROFESSOR OF HISTORY
1904

Skóla Hátíd

í minníngu

Fædíngar-dags

vors allranádugasta Kóngs

Fridriks Sjøtta,

þann 28da Janúarii 1831.

er haldin verdur þann 1ta Febr. 1831.

bodud af

Kennurum Bessastada Skóla.

Hugsvinns-mál,

ásamt þeirra látínska Frumriti,

útgéfin af

Hallgrími Schéving. Dr.

Dionysius Cato

Videyar Klaustri, 1831.

Prentud af Bókþryckjara Helga Helgasyni,

á kostnad Bessastada Skóla.

Eptirfylgjandi kvædi, sem kallast Hugsvinns-mál, er sumpart útlegging, og sumpart einasta eptirstæling af Dionysii Catonis Disticha de moribus Óvíst er hvenær hefundur skumritsins hafi lifad. Einúngis er þad sumra tilgáta, ad þad hafi verid um daga Theodosii Mikla, Rómverska Keisara; adrir halda þad hafi seinna verid. Því týsir kvædid sjálft, ad bædi hefir málid og smekkurinn mjøg verid farid ad aflagast hjá Rómverjum, þegar þad var samid. Af því kvædi þetta inniheldur mørg ágæt heilrædi og sidalærdóma, var þad á midøldunum lesid í skólum, bædi utgnlands og innan. Vegna hins sama hafa líka ýmsir ordid til ad útleggja þad á grísku, svosem Maximus Planudes, múnkur í Miklagardi, er lifdi á 14du øld; sá lærdi Scaliger, og adrir fleiri, ad eg ekki tali um útleggíngar á ýngri túngur. Hvad manna þad hafi verid, og hvenær sá hafi lifad, sem hefundur er eptirfylgjandi útleggíngar, þad er, ad minni vitund, ókunnugt. Vída er málid svo gott, og vída svo laglíga farid med efnid í útleggíngu þessari, ad líkur erú

Eptirfylgjandi kvædi, sem kallast Hugsvinns-mál, er sumpart útlegging, og sumpart einasta eptirstæling af Dionysii Catonis Disticha de moribus. Óvíst er hvenær höfundur steumritsins hafi lifad. Einúngis er þad sumra tilgáta, ad þad hafi verid um daga Theodosii Mikla, Rómverska Keisara; adrir halda þad hafi seinna verid. Því týsir kvædid sjálft, ad bædi hrfir málid og smekkurinn mjøg verid farid ad afslagast hjá Rómverjum, þegar þad var samid. Af því kvædi þetta inniheldur mørg ágæt heilrædi og sidalærdóma, var þad á midøldunum lesid í skólum, bædi utgnlands og innan. Vegna hins sama hafa líka ýmsir ordid til ad útleggja þad á grísku, svosem Maximus Planudes, múnkur í Miklagardi, er lifdi á 14du øld; sá lærdi Scaliger, og adrir fleiri, ad eg ekki tali um útleggíngar á ýngri túngur. Hvad manna þad hafi verid, og hvenær sá hafi lifad, sem höfundur er eptirfylgjandi útleggíngar, þad er, ad minni vitund, ókunnugt. Vída er málid svo gott, og vída svo lagliga farid med efnid í útleggíngu þessari, ad líkur erú

til ad sumir kaflar séu óbrjálaðir frá þeim tímum, þá smekkur ekki var farinn talsverdt ad spillast hjá oss; (máské þessvegna frá seinni hluta 13du aldar), en aptur eru adrir kaflar mjøg ólíkir þeim gódu. Nær tekid er til greina: hversu ólík medferd efnisins er sjálfri sér; hversu eyrindum ekki einúngis er ruglád frá frumritinu (ad hverju mest bragd eru í hinni 4du bók) heldur vísu helmíngar eru settir rángt saman; ad sallig eyrindi úr frumritinu eru látin óútløgd, en ønnur íslendskud, sem ófegri og smekk-minni eru, og ad annarleg eyrindi eru innkomin í kvædid, til hverra ekkért svarar í frumritinu — virdist sem kvædid, í því formi, sem þad nú er, muni hafa verid skrifad eptir minni einhvers, sem hverki hafi kunnad eyrindin rétt, né í réttri rød; en hafi framsett þánkana, hvar hann ekki mundi ord útleggjarans med sínu ordfæri. Sá eini, sem mér er kunnugt ad hafi á prenti látid í ljósi meiníngu sína um aldur kvædisins er Mag: Hálfdán í hans Sciagraphia sectionis II. membro priore pag. 58. Því af fyrirsøgninni er ljóst, ad hann heldur ad kvædid sé ort einhverntíma á undan nærstu sídaskiptum.

Kvædi þetta — sem eg skrifadi fyrst upp í Kaupmannahøfn, en hefi sídan samanborid vid nokkrar afskriftir, er mér hafa borist í hendur hér í landi —

kémur hér fyrir sjónir eptir gamalli afskrift frá Vestur-landi, sem Jó-hann heitinn sonur Ólafs prestlausa, lédi mér. Þessi afskrift virdist mér best feirra, er mér hafa fyrir sjónir komid; önnur gékk henni næst ad gædum, med hendi Síra Snorra fyrrum Prests ad Húsafelli. Í þessum afskriftum eru eingi bókaskipti; þetta er því tilsett, ásamt nidurrødun eyrindanna, eptir látínska frumritinu.

Ad endíngu vil eg þess géta, ad til er önnur nýrri útleggíng kvædis þessa á íslendsku, og er hún rímud, og eignast í þeirri afskrift, sem eg á af henni, Jóni Presti Bjarnarsyni*). Þessarar útleggíngar gétur Mag. Hálfdán í hans Sciagr. Sect. IV. §. 10. pag. 178, hvar sjá má, ad áminnstur Síra Jón hefir verid Prestur til Presthóla, og ad sú útleggíng hefir verid prentud á Hólum. Þessa sömu útleggíngu mun og Dr. Finnur meina, þótt hann nefni annann útleggjara, enn Mag. Hálfdans Sciagr, og mín afskrift. Hann segir nefnilega í hans Isldsk. Kirkjusögu 3ja Parti bls. 580: ad Sigurdi Presti Jónssyni, (1661) í Presthólum, sé eignud íslendsk útleggíng í ljódum af Catonis Moralibus og bls. 381 telur hann Catonis Moralia á

*) Samanb. Espólín Isl. Árbóka 6ta D. bls. 32.

Islendsku og Látínu seinast medal þeirra bóka, er Gudbrandur Biskup hafi látid prenta. Þessi útlegging bindur sig meir vid frumtitid, enn sú eldri og undanfellir ekkért, en er ad ødru leiti ómerkilegri.

Hugsvinns-mál.

Heyri seggir,
er vilja ad sid kisa
og gódverk gjøra,
horsklig ráð,
þau er heldinn madur
kénndi syni sínum.
Astsamlig ráð
kénni eg þér, minn einka son!
mun þú þau eptir öll;
gálaus þú verdur
ef gleyma vilt
því, er þarf horskur ad hafa.
Packlátur skalt þú
fyrst þínum Gudi,
og vammlaus vera;
fødur og módur
unn þú fródhugadur,
ræk þina alla ætt.
Ef þér gódann grip
gefa hollir vinir,
eig þú hann og unn;
gódu þú fylg,
en gakk illu frá,
og hvergi fyrir ráð fram rasa.
Bragna hvern,
sem þú á braut finnur
kved þú kunnugliga,
ófródur þykir
sá einskis spyr,
ef finnur ad máli mann.

DIONYSII CATONIS
Disticha de moribus
ad filium.

Quum animadverterem quam plurimos homines errare graviter in via morum, succurrendum et consulendum opinioni eorum existimavi, maxime ut gloriose viverent et honorem contingerent. Nunc te, fili carissime! docebo, quo pacto morem animi tui componas. Igitur mea præcepta ita legito ut intelligas; legere enim et non intelligere est negligere. Itaque Deo supplica. Parentes ama. Cognatos cole. Datum serva. Cum bonis ambula. Consultus esto. Saluta libenter.

Afli bella
þú skalt aldregi
vid þér máttkara mann,
athuga: øflgann
skalt þú vid allt hafa;
ræk þín hús og hjú.
Blídmæltur skalt þú
vid bragna lid,
hird þitt velfengid fé,
minni og mannvit nem þú
á margann hátt
og kénn þad sídan sonum.
Hatri þú hafna
hlæ et í manns mergd,
gjald þú gjøf vid gjøf,
vaskur verda skalt,
ver þú nærstaddur
lýda løgskilum.
Sjaldan sitja skalt
sumbli ad,
drekk þú varliga vín
eiginkonu þinni
skalt þú unna vel,
hygg fyrir hverri gjøf.
Oddi og eggju
ver þína ódalsjørd,
ægi á trygdir veg;
fyrir ordum og eidum,
hygg þú øllum vel,
hald þú vid firda heit.
Bækur og rúnir
kénn þú blídliga,
gjør þú vid góda vel;
illra kvenna
firr þig øllu lagi;
rád þú hverjum heilt.
Réttdæmur þú sért
og í reidi stiltur,
mæl ei vid ýta illt,
kostum þú safna,
kynn þig vid góda menn,
ynn þú ei lyst né lygi.

Majori cede. Diligentiam adhibe. Familiam cura. Blandus esto. Rem tuam custodi. Libros lege; quæ legeris memento. Irasci ab re noli. Neminem irriseris. Mutuum dato. Utere virtute. Judicio adesto. Convivare raro. Vino te tempera. Conjugem ama. Cui des videto. Pugna pro patria. Jusjurandum serva. Literas disce. Bonis benefacito. Meretricem fuge. Tuto consule. Æquum judica. Iracundiam tempera. Maledicus ne esto. Nihil mentire.

Okunna menn
og ølmúsur
skalt þú ei ad hlátri hafa:
út af þeim løgum
bregd þú aldregi,
er þú sjálfur settir.
Af afli þínu
vert ekki hræsinn,
launadu gódu gott,
annars eigu
girnst þú aldregi,
unn þú þeim, er þig elska, vel.
Fámálugur sért
hvar med fárum kémur
og ad sumbli situr;
fýs þú ei annann
illra luta;
mæl þú gott og gjør.

Fyrsta Bók.

Allra ráda
tel eg þad einna best,
ad gøfga herstjann Gud,
med hreinu hjarta
skalt þú á hann trúa,
elska af øllum hug.

Miserum noli irridere. Patere legem, quam ipse tuleris Nihil arbitrio virium feceris. Beneficii accepti memor esto. Aliena concupiscere noli. Libenter ferto amorem. Pauca in convivio loquere. Illud stude agere quod justum est *).

LIBER PRIMUS.

Si Deus est animus, nobis ut carmina dicunt,
Hic tibi præcipue pura sit mente colendus.

*) Í þessum inngángi vard ekki, eins og annarstadar, fylgt rødinni í frumritinu, en til sums fannst ekkért samsvarandi í Hugsvinnsmálum, og er þad hér undanfellt.

Offvefni tæla
aldregi þig láttú,
kosta vakur ad vera,
leti og losta,
verdur þeim er lengi sefur
audid ydugliga.

Ómálgur skal
og í ordum stiltur
sá, er vill góda ást géta,
ædra krapt
fær madur aldregi
enn sé túngu trúr.

Ymisgjarn
vert þú aldregi,
sættst vid sjálfann þig;
vid seggja eingann
verdur sá samhuga;
er, sundurþykkist vid sig.

Ef ad hølda lífi
hyggur þú vandliga
og sjer þeirra sidu,
þad þú finnur
ef þú frekar reynir,
ad fár er vamma vanur.

Ef þú eyri átt
þann þér ecki stodar,
eda hlýtur ógagn af,
géf þú hann burt,
þótt þér gódur þyki;
margt er fridara enn fé.

Blídur þú vert,
en stundum brádskapadur,
ef gjørast þarfir þess;
vel má þad verda
ad skipti vitur gédi,
þótt hann lastvar lifi.

Plus vigila semper nec somno deditus esto.
Nam diuturna quies vitiis alimenta ministrat.
Virtutem primam esse puta, compescere lingvam;
Proximus ille Deo est qui scit ratione tacere.
Sperne repugnando tibi tu contrarius esse;
Conveniet nulli, qui secum dissidet ipse.
Si vitam inspicias hominum, si denique mores,
Cum culpent alios, nemo sine crimine vivit.
Quæ nocitura tenes, quamvis sint cara, relinque;
Utilitas opibus præponi tempore debet.
Constans et lenis, ceu res expostulat, esto:
Temporibus mores sapiens sine crimine mutat.

Konu þinnar
hlýd þú ei qveinstöfum,
þó hún þræla saki;
opt hún þann hatar
sem þér hollur er:
reyndú hvad hid sanna sé.
Ef þú vin átt
þann þér vildur sé,
fýs þú hann gott ad gjöra;
þó orda þinna
kunni hann enga þökk,
þá skalt þú hann vid vammi vara.
Hird ei ad senna
þó þú satt vitir,
vid hvassorda hali;
málskap mikid
er mörgum gefid;
fáret ad hyggju horskur.
Dugnad þann veit þú
vinum þínum,
ad ei fylgi mein til mikid;
annars illsku
lát þú aldregi
standa þér fyrir þrifum.
Öll tídindi al: Ill
þau er uppkoma,
ræd þú ei fyrstur med firum;
betra er ad þegja
enn þad ad segja
sem lýdum ad lýgi reynist a).

Nil temere uxori de servis crede querenti:
Sæpe etenim mulier, quem conjux diligit, odit.
Quumque mones aliquem, nec se velit ille moneri;
Si tibi sit carus, noli desistere cœptis.
Contra verbosos noli contendere verbis:
Sermo datur cunctis; animi sapientia paucis *).
Dilige sic alios, ut sit tibi carus amicus:
Sic bonus esto bonis, ne te mala damna sequantur.
Rumores fuge, ne incipias novus auctor haberi:
Nam nulli tacuisse nocet, nocet esse locutum.

---

a) sbr. 2. 6, v. 7.

*) þetta distichon tilfærir höfundur ritgjördarinnar um látínu stafrofid í Rasks Eddu bls: 281, og útleggur þad þannig á íslendsku: hird egi þú ad þræta vid málrofa menn; málrof er gefid mörgum, en spekin fám.

Ödrum heita
skalt þú ekki því
er undir ödrum átt; b)
opt þig tælir
sá þú trúad hefir;
brigd eru bragna ord.

Metnad þinn
þó menn þig lofi,
lát ei magnast mjög;
hælins, ordi
þarf ei hverju ad trúa.
sjálfur kenn þú sjálfann þig.

Allann dugnad
sem þér annar gjörir,
mun þú hann og mörgum seg,
vinum þínum
þótt þú vel dugir
hird því ei ad hrósa.

Ungur skal-því venjast
er þarf aldradur ad hafa,
varastu löst medan lifir;
ávitulaust ella
máttú aldregi
dæma um seggja sidu.

Einmæli annara
ræk þú aldregi,
þarft þú ei til þess ad hlera,
um sig ætlar sá
adrir tali
er veit á sig sakir.

Vid meinum varna
á marga vegu,
þótt þú sért fullsterkur ad fé
opt er sá aumur
er fyrir aurum rædur,
illt er audi ad trúa.

Rem tibi promissam certo promittere noli;
Rara fides ideo est, quia multi multa loquuntur.
Quum te aliquis laudat, judex tuus esse memento:
Plus aliis de te quam tu tibi credere noli.
Officium alterius multis narrare memento:
Atque, aliis cum tu benefeceris ipse, sileto.
Multorum cum facta senex et dicta recenses,
Fac tibi succurrant, juvenis quæ feceris ipse.
Ne cures, si quis tacito sermone loquatur:
Conscius ipse sibi de se putat omnia dici.
Cum fueris felix, quæ sunt adversa, caveto:
Non uno cursu respondent ultima primis.

---

b) Sir. 1. 6. v. 25.

Af annars dauda
væntú aldregi
ad þér gjøriſt gagn;
aldurlagi ſinn
ræður eingi madur,
nær ſtendur høldum hel.

Ef þér litla gjøf
géfur af léttum hug
vinur ſá, er voladur er,
þyggja þú ſkalt
og þakklátur vera;
áſt fylgir auma gjøfum.

Dreigu þína
lát þér aldregi gjøra
hardann hugtrega;
minſt þú þeſs,
ad þig módir bar
ſvo ad þér fylgdi ei fé.

Aldurlagi ſinn
kvídi eingi madur,
né um þad ønn ali;
dugir ei dagur
þeim, er dauda kvídir;
eingi feigd umflýr.

Vinir þínir
þótt þér verr dugi
enn þú hyggiſt verdur vera,
þeſs vøld kénn þú ei
þínum Gudi,
ſaka heldur ſjálfann þig.

Aura þú abla
med ydjuſemi,
ſem dreng-menni dugir;
eigur þínar ſkalt þú ei
til ónýtis hafa,
þó þig vel audugann vitir.

Cum dubia et fragilis sit nobis vita tributa
In mortem alterius spem tu tibi ponere noli.
Exiguum munus cum dat tibi pauper amicus,
Accipito placide, et plene laudare memento.
Infantem nudum cum te natura crearit,
Paupertatis onus patienter ferre memento,
Ne timeas illam, quæ vitæ est ultima finis;
Qui mortem metuit, quod vivit, perdit id ipsum.
Si tibi pro meritis nemo respondet amicus,
Incusare Deum noli: sed te ipse coerce,
Ne tibi quid desit, quæsitis utere parce:
Utque, quod est, serves, semper tibi deesse putato.

Sinni optar
heit þú ei seggjum gjøf
þeirri er þú veita vilt;
símáls orð
þykja snøtrum hal
vindi líkust vera.
Fláráðs orðum,
þótt hann fagurt mæli,
þarft þú ei þeim að trúa;
glislig orð lát þú
í gégn koma,
og gjald svo líku líkt.
Ef þér erfingja
auðið verður,
og ertú fáskrúðugur að fé,
þínum kénn þú sonum
þær íþróttir,
er þeim fæðslu fái.

Fé lát þig ei tæla,
þó þér fagurt sýnist,
huggar það hjartað ei.
Annars eign
girnist íllur að hafa;
sæll er sá, er sínu unir.
Ljótlig vømm
ef þú lasta vilt,
drýg þú ei sjálfur hin sømu;
annann sómir þér
ílla að lasta;
ef þú veitst þig sekann sjálfur.
Einkis biðja
sómir þér annann þess,
er geingur af reittu risi, al: réttu
ósvinnur maður
biður þess ýðugliga,
er hann þarf hvergi að hafa.

Quod præstare potes, ne bis promiseris ulli:
Ne sis ventosus, dum vis urbanus haberi.
Qui simulat verbis, nec corde est fidus amicus:
Tu quoque fac simile: sic ars deluditur arte
(Noli homines blando nimium sermone probare:
Fistula dulce canit, volucrem cum decipit auceps *).
Cum tibi sunt nati, nec opes, tunc artibus illos
Instrue, quo possint inopem defendere vitam.
Quod vile est carum, quod carum est vile putato:
Sic tibi nec cupidus, nec avarus habeberis ulli.
Quæ culpare soles, ea tu ne feceris ipse:
Turpe est doctori, cum culpa redarguit ipsum;
Quod justum est petito, vel quod videatur honestum,
Nam stultum est petere id, quod possit jure negari.

*) Þetta Distichon og øll ønnur, er hér standa í klofum, eru útløgd í Hugsvinnsmálum.

Okunna menn
virð þú engu framar,
enn þinn vísann vin
margur er sá íllur
er lætst aldyggur vera;
brigð eru útlendra orð.

Hvern dag er þú
heilsu náir,
vertú þér að nockru nýtur;
sótt og daudi kémur,
þá síðst varir;
brigðt er lýða líf.

Fyrir øðrum vægja
sómir þér ydugliga,
þó að þú meira megir;
af þeirri gæðsku
mátt þú gjøra þér
vísa fjendur að vinum.

Gjøfir skalt þú launa
við góðann hug,
þær er veittu vinir,
rækt og elska heldst
með recka liði,
þeim er þurftum dugir.

Þjarka eða þræta
skal at þú við þína liða
heldur væginn vera;
sanna elsku
gjørir samþycki,
en þverúð af þrætum vex.

Þrælum þínum
reiðstú ei þúngliga,
svo þeim grand gjørir;
sjálfum sér
ablar sýns skaða
hvørr sem meiðir mann.

Ignotum tibi tu noli præponere notis:
Cognita judicio constant, incognita casu.
Cum dubia incertis versetur vita periclis,
Pro lucro tibi pone diem, quicunque sequetur.
Vincere cum possis, interdum cede sodali:
Obsequio quoniam dulces retinentur amici.
Ne dubita, cum magna petas, impendere parva:
His etenim rebus conjungis gratia caros.
Litem inferre cave, cum quo tibi gratia juncta est:
Ira odium generat, concordia nutrit amorem.
Servorum culpis cum te dolor urget in iram,
Ipse tibi moderare, tuis ut parcere possis.
(Quem superare potes, nonnunquam vince ferendo:
Maxima enim morum semper patientia virtus).

Aura þína skalt þú ei
til ónýtis hafa,
heldur neyt med hagspeki;
voladur sá verdur,
er vinna né má,
ef hann hefir aurum amad d).

Orr af þér ver þú
vid ýta lid,
og dugir vel vinum;
sá mun þrífast,
er þarfur gjørist
sér og sínu lidi.

Onnur Bók.

Alsnotur madur
ef vill íþróttir
nema og vel margt vita,
bækur hann lesi,
þærs gjørdu bragnar spakir,
er kéndu fródleik fírum.

Conserva potius, quæ jam sunt parta labore:
Cum labor in damno est, crescit mortalis egestas.
Dapsilis interdum notis, et carus amicis,
Cum fueris felix, semper tibi proximus esto.

LIBER SECUNDUS.

Telluris si forte velis cognoscere cultus,
Virgilium legito: quod si mage nosse laboras
Herbarum vires, Macer has tibi carmine dicet:
Si Romana cupis et civica noscere bella.
Lucanum quæras, qui Martis prælia dixit.
Si quid amare libet, vel discere amare legendo,
Nasonem petito: sin autem cura tibi hæc est,
Ut sapiens vivas, audi, quo discere possis,
Per quæ semotum vitiis deducitur ævum.
Ergo ades et, quæ sit sapientia, disce legendo.

d) sbr. 3. 6, v. 20,

Ókunnum sómir þér
opt ad duga,
ef þú vilt vinsæll vera;
verdi betra
þykir vitrum hal,
ad ega vída vini.
Áhyggjur skalt þú bera
firir engum hlut
þeim er leynir Gud guma;
því himneska skipun Msc. skéþnu
mega ei høldar vita,
þeir er í heimi hafast.
Einskis þræta skalt þú,
órádins hlutar
reidur vid recka lid;
því reidur fyllist
ránga hugar,
ei hann satt um sjer.

Fengins fjár
neyt þú framarla
og vert þíns mildur matar;
aura þína skal at þú
til ónýtis spara
ef gjørast þarfir þess.
Litlu láni
fagni lýda hverr.
og hafi ei metnad mikinn;
í litlum polli
haldast lengi skip,
er sídan brýtur hregg í hafi.
Ill tídindi
þótt þú einn vitir
ræd þú ei fyrstur med fírum;
allir þann lasta,
er einn gjørist
skærdar frumkvødull.

Si potes, ignotis etiam prodesse memento:
Utilius regno, meritis acquirere amicos.
Mitte arcana Dei, cœlumque inquirere quid sit,
Cum sis mortalis, quæ sunt mortalia, cures
(Linque metum leti, nam stultum est tempore in omni
Dum mortem metuas, amittere gaudia vitæ)
Incerta iratus de re contendere noli:
Impedit ira animum, ne possit cernere verum.
Fac sumtum propere, cum res desiderat ipsa:
Dandum etenim est aliquid, cum tempus postulat, aut res.
Quod nimium fugito: parvo gaudere memento.
Tuta mage ést puppis, modico quæ flumine fertur.
Quod pudeat, prudens socios celare memento:
Ne plures culpent id, quod tibi displicet uni.

Ódyggra manna
skalt þú ei adferd nema,
þó þeim verdi flærd ad frama;
löstu megut þeir
lengi fela,
uppkoma svik um sídir.

Eingann þú fyrirlít,
þótt óknár sé,
og ei hafi megn til mikid;
margur reynist hygginn
þótt hardebldur ei sé,
eda ljótur og lágskapadur.

Fridsamur skyldi
vera hverr,
þótt hann meira megi;
opt sá hefnist,
er halloka verdur,
og vinnur sídan sigur.

Forlaga sinna
skal madur ei frétt reka,
né um þad önn ala.
Gud veit best
hverjum hann giptu ann,
og vitu þad ei firdar fyrir.

Ósund og þrætur
skal alda hverr
fordast, sem mest hann megi,
því ofundsamt hjarta
mæda oftregar,
ei þad satt um sjer.

Ef þig ríkir menn
dæma ránglega,
ei lát þinn hriggjast hug;
litla stund fagna því
lýda synir
ef þeir sælast á svikum.

Nolo putes, pravos homines peccata lucrari,
Temporibus peccata latent, sed tempore parent.
Corporis exigui vires contemnere noli:
Consilio pollet, cui vim natura negavit.
Cui scieris non esse parem te, tempore cede:
Victorem a victo superari sæpe videmus.
(Adversus notum noli contendere verbis.
Lis minimis verbis interdum maxima crescit).
Quid Deus intendat, noli perquirere sorte:
Quid statuat de te, sine te deliberat ipse.
Invidiam nimio cultu vitare memento:
Quæ si non lædit, tamen hanc sufferre molestum est.
Esto animo forti, cum sis damnatus inique:
Nemo diu gaudet, qui judice vincit iniquo.

Lidnar heiptir
skalat þú lengi muna,
ver þú í tryggdum trúr;
sakir ad sækja,
þærs sættar eru,
þad kveda ódyggs adal.

Sjálfann sig skyldi
snotur gumi
lasta ei né lofa;
þeir þad gjøra,
er gódir þykjast
og vilja heims skrum hafa.

Af hyggindi sinni
skyldiat madur hræsinn vera
nema gjørist þarfir þess;
opt ad haldi
hefir ítum komid
ad leynast spakur ad speki.

Fégirni rángri
skalt þú forda þér,
ljót er líkams munud;
ordstýr hærra
getur eingi madur,
enn hann vid syndum sjái.

Søgvísum hal
skalt þú sjaldan trúa,
þeim er med rógi rennur;
því málugs reynast
margar søgur
lýda kind ad lýgi.

Litis præteritæ noli male dicta referre:
Post inimicitias iram meminisse, malorum est.
Nec te collaudes, nec te culpaveris ipse:
Hoc faciunt stulti, quos gloria vexat inanis.
(Utere quæsitis parce, cum sumtus abundat:
Labitur exigue, quod partum est tempore longo)
Insipiens esto, cum tempus postulat, aut res;
Stultitiam simulare loco, prudentia summa est.
Luxuriam fugito, simul et vitare memento
Crimen avaritiæ, nam sunt contraria famæ.
Noli tu quædam referenti credere semper:
Exigua his tribuenda fides, qui multa loquuntur.

Ofdruckinn madur,
þótt hann illt gjøri,
er ei vorkynnar verdur,
sjálfur því veldur,
ef hann svo dreckur
ad ei géds síns gáir.
Mál hvørt ei skyldu
margir vita,
ber þú fyrir ómálgum upp;
hygginn madur
ef vill heilsu géta
lætur eptir gódum
lækni gjøra.
Búinn vid meinum
skyldi bragna hverr,
þó gángi ad óskum allt;
sterklig stríd
hygg eg standast megi,
hverr þeirra búinn bídur.

Vitur madur,
er fyrir meinum verdur,
láti sinn ei hriggjast hug;
góds ad vænta,
skal gumna hverr,
þó hann sé til dauda dæmdur.

Umlitast þarf madur
á alla vegu,
og vid villu varast;
gløggþekkinn skyldi
gumna hverr,
og fródur og forsjáll vera.

Quæ potus peccas, ignoscere tu tibi noli:
Nam crimen nullum vini est, sed culpa bibentis.
Consilium arcanum tacito committe sodali:
Corporis auxilium medico committe fideli.
(Noli successus indignos ferre moleste:
Indulget fortuna malis, ut lædere possit).
Prospice, qui veniunt, hos casus esse ferendos:
Nam levius lædit, quicquid prævidimus ante.
Rebus in adversis animum submittere noli:
Spem retine: spes una hominem nec morte relinquit.
(Rem tibi quam nosces aptam, dimittere noli:
Fronte capillata, post est occasio calva)
Quod sequitur specta, quodque imminet ante, videto;
Illum imitare Deum, partem qui spectat utramque.

Áts og drykkju
neyt þú aldregi svo,
ad þitt minkist megin;
afl og heilsu
þarftú vid allt ad hafa
lif þú ei margt ad muna.

Dagráds leita
þarf ei til dugnadar,
sá er vill heilindi hafa;
stundir ei ráda
þó komi stríd eda hel;
allar eru tídir trúar.

Alþýdu róm
lasta þú aldregi,
né þad er lýdir lofa;
engum sá hugnar,
er øllum vill
gagnmálugur gjørast.

Draumum sínum
skulu ei dróttir trúa,
tæla þeir íta opt;
sofanda þad þykir
er sjálfur medan vakti,
æskir sér, eda óast.

Fortius ut valeas, interdum parcior esto:
Pauca voluptati debentur, plura saluti.
Iudicium populi nunquam contemseris unus;
Ne nulli placeas, dum vis contemnere multos.
Sit tibi præcipue, quod primum est, cura salutis.
Tempora ne culpes cum sis tibi caussa doloris.
Somnia ne cures: nam mens humana quod optans
Dum vigilat, sperat, per somnum cernit id ipsum

Þriðja Bók.

Þessi hljóð
ef þú þeckjast vilt,
ebla þig til þrifa;
en sá halur
heim hafna vill,
stríðir sjálfum sér.
Ór að kénna
skaltú øðrum gott,
og svo nýtur að nema,
óðyggt líf
mundu ítar hafa,
ef engi bætti yfir.

Illa álvitni
ræk þú aldregi,
ef þú lastvar lifir;
ei er audgætt
svo øllum líki,
gjør svo góðir losi.
Løstum leyna *)
skalt þú sem lengst mátt
heim, er veitst með vinum,
trú til þess hald þú,
og af hljóði lát,
það er sjálfann sækir.

LIBER TERTIUS.

Hoc quicunque voles carmen cognoscere lector,
Cum præcepta ferat, quæ sunr gratissima vitæ,
Commoda multa feres; sin autem spreveris illud,
Non me scriptorem, sed fe neglexeris ipse.
Instrue præceptis animum, ne discere cesses:
Nam sine doctrina vita est quasi mortis imago.
(Fortunæ donis raro parere memento;
Non opibus bona fama datur sed moribus ipsis)
Cum recte vivas, ne cures verba malorum:
Arbitrii non est nostri, quod quisque loquatur.
Productus testis, salvo tamen ante pudore,
Quantumcunque potes, celato crimen amici.]

*) Líðugra væri: Løstum skalt þú leyna, sem lengst þú mátt.

Blídum ordum
þó þig bragnar kvedi,
þarft þú ei þeim ad trúa;
opt sá fagurt mælir,
er hefir flátt hugad;
rád er ad sjá vid svikum.

Eigi skalt þú latast,
ef þú vilt líf hafa,
það er drengmanni dugir;
því fleira lýtir
sem færra nennir
gott ad læra gumi.

Høfugt erfidi
ef þér ad høndum kémur,
vertú gladmæltur gumi;
fagnandi madur
veit fleirst ad vinna,
øll eru lostverk létt.

Eigi skalt þú hlæa,
ef þú vilt horskur vera,
ad annars óførum;
opt þeir hefnast
sem hlegnir eru,
og gjalda líku líkt.

Aldradur madur
er fyrir aurum rædur
og dregur seck saman,
vinum sínum
skal sá vel duga,
og vera gódur gjafa.

Sermones blandos blæsosque cavere memento:
Simplicitas veri fama est, fraus ficta loquendi.
Segnitiem fugito, quæ vitæ ignavia fertur;
Nam cum animus langvet, consumit inertia corpus.
Interpone tuis interdum gaudia curis,
Ut possis animo quemvis sufferre laborem.
Alterius dictum aut factum ne carpseris unquam,
Exemplo simili ne te derideat alter.
(Quod tibi sors dederit, tabulis suprema notato:
Augendo serva, ne sis, quem fama loquatur).
Cum tibi divitiæ superant in fine senectæ,
Munificus facito vivas, non parcus amicis.

Gott ráð skal nema
gumná hverr,
þó kénni þý eda þræll;
ánauðgann mann
hygg eg opt vera
frjálsum fróðara.
Algégn maður
með aura fjøld
vill sér kjósa konu,
það þá reynist,
ef hann reyna skal,
mundargjøld mikil. *)
Góðra dæma
leiti gumna hverr,
sá er vill hyggindi hafa;
annars víti
láti sér að varnaðl,
og gjørist svo góðum líkur.
Upp að hefja
sómir þér ekki
meiri ydn enn megir;
algjørs verks,
þá unnið er,
æ spyr lýður að løkum.
Eigi skalt þú þegja,
þótt þú beðinn sért,
um annars ósiðu;
ferligur sá þykir,
er fírum með
ljótu leynir ráði.

Utile consilium dominus ne despice servi:
Nullius sensum, si prodest, tempseris unquam.
(Rebus et in censu si non est quod fuit ante,
Fac vivas contentus eo, quod tempora præbent).
Uxorem fuge ne ducas sub nomine dotis;
Nec retinere velis, si cæperit esse molesta.
Multorum disce exemplo, quæ facta sequaris,
Quæ fugias. Vita est nobis aliena magistra.
Quod potes, id tentes: operis ne pondere pressus,
Succumbat labor, et frustra tentata relinquas.
Quod nosti haud recte factum, nolito silere:
Ne videare malos imitari velle, tacendo.

---

*) Hætt er við að eitthvað sé villt í þessu erindi.

Lids skal bidja
þá er løgskilum ráda,
ef madur er lýtum lögínn;
raungu verst,
en rétti náir
madur sá er dómendur duga.

Optlig mein
skal madur ei illa bera,
ef hann er vitis verdur;
margsnotur gumi,
er fyrir meinum verdur,
láti sinn ei hryggjast hug.

Gamansamlig ord
skalt þú af greppum nema,
ef margfródur vilt þú vera;
því ad ágjætlig hljód
bera íta sonum
skáld til skémtunar.

Fámálugur sért
hvar med firum kémur
og ad sumbli situr;
mannvitsvant verdur,
þeim margt talar,
hljódur er hygginn madur.

Konu þinnar
hlýd þú ei qveinstøfum,
né ad þeim gaum gefir;
faldrád kona
hygg eg fløkkvandi bidji
opt óþarfra hluta.

A aura veitslu
skalt þú alltíd hafa
hóf og hagspeki;
annars þurfi verdur
sá ydugliga,
er sínum hefir aurum amad.

Judicis auxilium sub iniqua lege rogato:
Ipsæ etiam leges cupiunt, ut jure regantur,
Quod merito pateris, patienter perfer id ipsum:
Cumque reus tibi sis, ipsum te judice damna.
Multa legas, facito: perlectis perlege multa:
Nam miranda canunt, sed non credenda, poetæ.
Inter convivas fac sis sermone modestus:
Ne dicare loquax, dum vis urbanus haberi.
Conjugis iratæ noli tu verba timere:
Nam struit insidias lacrymis, dum fœmina plorat.
Utere quæsitis, sed ne videaris abuti:
Qui sua consumunt, cum deest aliena sequuntur.

Bana sinn hrædist
bragnar eigi,
því hann er endir ills;
góðum mönnum
þeim, er grand varast,
dauði og líf dugir.

Föður og móður
unn þú fróðhugaður,
af jöfnum ástarhug,
hvergis hylli
vægi halir svo
að týni annars ást.

Fjórða Bók.

Afsamlig ráð
kenni eg þér minn einka sop!
er hér kveðið hefi;
fræði þessi
láttú fylgja þér
allt til enda dags.

Í ljóðum þessum-
mega lýðir nema
það er drengmanni dugir
gæðska og mildi,
en glæpa viðursjá,
ráð og rétta siðu.

Fac tibi proponas, mortem non esse timendam:
Quæ bona si non est, finis tamen illa malorum est.
(Uxoris lingvam, si frugi est, ferre memento:
Namque malum est non velle pati, nec posse tacere).
Diligito caros æqua pietate parentes:
Nec matrem offendas, dum vis bonus esse parenti.

LIBER QUARTUS.

Securam, quicunque cupis, traducere vitam.
Nec vitiis hærere animum, quæ moribus obsunt,
Hæc præcepta tibi semper relegenda memento:
Invenies aliquid, quo te nitare magistro.
(Despice divitias, si vis animo esse beatus,
Quas qui suspiciunt, mendicant semper avari),

Aumur madur
ef á sér atvinnu,
telur sér vætkis vant;
en fégjarn sýtir
þó fullsælu hafi,
og þykist voladur vera.
Sálaus madur
sá ei vill gott nema
kann at hann vid vítt varast;
ógæfu sinni
veldur hann einnsaman;
eingum er íllt skapad.
Líkama sinn ræki
lýda synir,
heilsa er holdum framar;
aurq njóta:
þykist engi madur,
nema hann heilsu hafi.
Fødur og módur
vert þú fródhugadur, *)
er med ávítum aga,
reidur er þér betri.
sá er þig rækja vill,
enn hinn sem vilmálum veifar.
Pad skaltú gjøra,
er þér gegnir vel,
og vid villu varast;
mildur af þurftum,
vert þú í mørgum hlutum,
gott kveda dyggvum ad duga.

Commoda naturæ nullo tibi tempore deerunt,
Si fueris contentus eo, quod postulat usus.
Cum sis incautus, nec rem ratione gubernes,
Noli fortunam, quæ non est, dicere cœcam;
(Dilige denari, sed parce dilige, formam:
Quam nemo sanctus, nec honestus captat ab ære).
Cum fueris locuples, corpus curare memento;
Æger dives habet nummos, se non habet ipsum.
Verbera cum tuleris discens aliquando magistri,
Fer patris ingenium, cum verbis exit in iram.
Res, age, quæ prosunt, rursus vitare memento,
In quibus error inest, nec spes est certa laboris.
Quod donare potes gratis, ne vende roganti:
Nam recte fecisse bonis in parte lucrorum est.

*) Líklegt er ad þetta sé úngt, samanbr. 3. b. seinasta erindid.

Fljóta rauri skalt þú
vid fleirst hafa;
þad er gruńsamligt gjørist;
leyndit lestir
þeir er lengi felast
gjøra mørgum mein.
Ofdryckju fordast,
en drýg etsidi,
svo skal vid vømmum varast;
líkams lestir
tæla lýda hvern,
er i sællísi situr.
Abl og eljan
ef þú eignast hefir,
nem þú hygginbi hugar;
betstur sá þykir,
er hædi má
vitur og sterkur vera.

Upptekna sýslu
ef þú eigi mátt
orka einn saman,
tryggvann vin
bid þú ténadar;
vel kveda dyggva dugast.
Blót né sónir
þarf ei til batnadar,
fyrir afgjørdir íta;
heimskur er sá,
er ætlar til hjálpar sér,
þó hann sæfi smala.
Trúnadar manns
leita þú trúliga
ef þú vilt gódann vin géta;
ad fésælu
kjós ei fulltrúa,
heldur ad sønnum sidum.

Quod tibi suspectum est, confestim discute, quid sit,
Namque solent primo quæ sunt neglecta, nocere.
Cum te detineat veneris damnosa voluptas,
Indulgere gulæ noli, quæ ventris amica est.
(Cum tibi proponas, animalia cuncta timere,
Unum præcipio tibi, plus hominem esse timendum)
Cum tibi prævalidæ fuerint in corpore vires,
Fac sapias: sic tu poteris vir fortis haberi.
Auxilium a nobis petito, si forte laboras:
Nec quisquam melior medicus, quam fidus amicus.
Cum sis ipse nocens, moritur cur victima pro te?
Stultitia est morte alterius sperare salutem,
Cum tibi vel socium, vel fidum quæris amicum;
Non tibi fortuna est hominis, sed vita, petenda.
(Utere quæsitis opibus: fuge nomen avari.

Almanna lof
ef þú eignast vilt,
og heita gódur med gumum;
annara ógæfu
fagna þú aldregi;
sé þín æ ad gódu getid.

Ei skalt þú hlæa,
ef þú vilt horskur vera,
ad øldrudum afa,
opt þad ellibjúgur man,
sem úngur veit ei til,
og kennir gott gumum.

Iþróttum safna
á alla vegu
sem drengmanni dugir;
þær þér duga
þótt þú týnt hafir
abli og øllu fé.

Málum hlýdir
ef med mørgum kemur
høldum hygginn madur;
af ordum kennast
ita hugir;
þoka hylur þann þegir.

Iþróttir margar
þótt þú eignast hafir,
kostadu ad vinna vel;
erfidi drýgja þurfa
alda sýnir,
medan sína heilsu hafa.

Ørløg sín viti
eingi fyrir,
né um þad ønn ali;
fleirstir þad vita,
ad manni flærdvørum
daudi og líf duga.

Quid tibi divitiæ prosunt, si pauper abundas?)
Si famam servare cupis, dum vivis, honestam,
Fac fugias animo, quæ sunt mala gaudia vitæ.
Cum sapias animo, noli ridere senectam:
Nam quicunque senet, puerilis sensus in illo est.
Disce aliquid: nam cum subito fortuna recessit,
Ars remanet, vitamque hominis non deserit unquam.
Perspicito tecum tacitus, quid quisque loquatur:
Sermo etenim mores et celat et indicat idem.
Exerce studium, quamvis perceperis artem:
Ut cura ingenium, sic et manus adjuvat usum.
Multum venturi ne cures tempora fati:
Non metuit mortem, qui scit contemnere vitam.

Ad hyggnum mönnum,
nem þú horsklig rád
og lát þér í brjósti búa;
örþrifsráda
verdur sá aldregi,
sem girnist margt ad muna.
Illa láta skalt þú
yfir eingum hlut,
þeim er sjálfur hælt hefir,
né þad lasta
sem þú lofad hefir,
íllt er volyndum ad vera.
Ver þú ei svo aumur
ad þú ei gáir
ad vænta hins vildara hlutar,
né svo audugur,
ad þér örvænt þyki
meins á marga vega.
Fátt þú mæl
um fleirsta hluti,
lasta fátt né lofa;
á einni stundu
bregdst þad ætlad hafa
gott og íllt gumar.
Fyrir augum lát þér
aldregi vara,
nýtt ad kénna og nema;
holla speki
lofa hyggnir menn,
en lasta heimskann hal.

Disce, sed a doctis; indoctos ipse doceto:
Propaganda etenim rerum doctrina bonarum.
(Hoc bibe, quod possis, si tu vis vivere sanus:
Morbi causa mali nimia est quæcunque voluptas).
Laudaris quodcunque palam, quodcunque probaris,
Hoc vide, ne rursum levitatis crimine damnes.
Tranquillis rebus semper, quæ adversa timeto:
Rursus in adversis melius sperare memento.
(Discere ne cessa: cura sapientia crescit:
Rara datur longo prudentia temporis usu)
Parce laudato: nam quem tu sæpe probaris,
Una dies, qualis fuerit, ostendet, amicus.
Ne pudeat, quæ nescieris te velle doceri:
Scire aliquid laus est: culpa est nil discere velle.

Ill er ofdrykkja,
fer hún ei einsaman,
fylgir henni margt til meins,
ángur og þrætur,
og óstilt lystisemi, al: lostasemi
sótt og synda fiöld.
Mikid vatn
gérir mörgum skada,
þó ei falli straumar stridt,
svo eru seggir
sagir og lángþöglir;
þarf æ vid þeim ad siá.
Ad eingum hlut
láttú þér elsku vera,
þeim er adrir eiga;
sinu láni
skal seggja hvert
unna því, er adlad hefir.

Sávís madur
á firdi staddur,
ef gétur ei heimann byr,
lidligra er honum
til lands ad halda
enn sigla foldu frá.
Fyrir unnar sakir
skaltú aldregi saka
hugdyggva hali;
giöld af Gudi
hygg eg gárpa taka
fyrir reidi ráugs hugar.
Aura tjón skal madur
ei illa bera,
þótt honum verdi skápadur skadi;
hitt hann huggi,
er hann halda má;
sæll er sá er sinu unir.

Cum Venere et Baccho lis est; sed juncta voluptas:
Quod blandum est animo complectere; sed fuge lites.
Demisso tacitos animo vitare memento;
Qua flumen placidum est, forsan latet altius unda.
Cum tibi displiceat rerum fortuna tuarum,
Alterius specta, quo sit discrimine pejor.
Quod potes id tenta: nam littus carpere remis,
Tutius est multo, quam velum tendere in altum.
Contra hominem justum prave contendere noli:
Semper enim Deus injustas ulciscitur iras.
Ereptis opibus nolito flere querendo,
Sed gaude potius, tibi cum contingit habere.
(Est jactura gravis, quae sunt, amittere damnis.
Sunt quaedam, quae ferre decet patienter, amice!)

Engi ófreysti
þó ei sé gamalt
ad muni lengi lifa;
skugga sinn mega ei
skatnar flýa,
né heldur forðast hel.

Meinlæti drýgi
sá er misgjört hefir,
og bæti syndir svo;
sárar adgjørdir
þarf hinn sjúki madur
sér til heilsu ad hafa.

Hjardir særa
þarf ei til hylli Guds,
heit þú yrn fyrir ardur;
reykelsis ylm
af réttum sidum)
þad vill hann fyrir tafn taka.

Ókvídinn skal
íta hverr,
og sjá sem gérst vid grunum;
hugsjúkur madur
kvídir hvervetna,
aldrei honum dagur um dugir.

Tempora longa tibi noli promittere vitæ;
Quocunque ingrederis, sequitur mors, corpus ut umbra.
Ture Deum placa: vitulum sine crescat aratro:
Placari ne crede Deum, cum cæde litatur.
(Cede locum læsus fortunæ, cede potenti:
Lædere qui potuit, prodesse aliquando valebit).
Cum quid peccaris, castiga te ipse subinde:
Vulnera dum sanas, dolor est medicina doloris.
(Damnaris nunquam post longum tempus amicum:
Mutavit mores, sed pignora prima memento.
Gratior officiis, quo sis mage carior, esto:
Ne nomen subeas, quod dicitur officiperdi).
Suspectus cave sis, ne sis miser omnibus horis:
Nam timidis et suspectis aptissima mors est.

Miskunsamur skalt þú
vid menn vera,
ef þú átt þræla þér;
jardligt edli
hygg eg jafnt hafi
þýr og þjódans mögur.
Okynnis manna
aldregi skalt þú
brádum fagna bana,
hitt er synna,
ad sælir muni
dyggvir menn þó deyi.
Hugsvinns hef eg nú
hljód um kvedid,
og kéndag reckum ráð;
hyggins manns lýsta eg
hugarspeki,
hér er nú ljódum lokid.

Cum famulum fueris proprios mercatus in usus:
Ut servum dicas, hominem tamen esse memento.
(Quam primum rapienda tibi est occasio prima,
Re rursus quæras, quæ jam neglexeris ante).
Morte repentina noli gaudere malorum:
Felices obeunt, quorum sine crimine vita est.
(Cum tibi sit conjux, ne res et fama laboret,
Vitandum ducas inimicum nomen amici.
Dum tibi contigerit studio cognoscere multa,
Fac discas multa; et vita nil velle doceri.
Miraris nudis versus me scribere verbis?
Hos brevitas sensus fecit conjungere binos).

Til eptirfylgjandi eyrinda og eyrinda-stúfa fannst ekkért samsvarandi í frumritinu, en vid samanburd þess og útleggíngarinnar sýndust þau ad ega heima í þeim bókum, er fyrirsögnin yfir þeim tilvísar:

(3)

Ur annari Bók.

Gædsku skal safna
gumna hverr
sá er vill hyggindi hafa;
ædri speki
fær madur aldregi,
enn hann vid syndum sjái.

Hársídann mann
sá eg í hølda lidi,
þó var honum skalli skapadur;
svo er sá madur
sem hefir aud fjár,
og verdur sídan snaudur.

Ur fjórdu Bók.

*** Þvíad Guds elska
og aldyggir sidir
bæta um gjørvann grun.

Hyggindi þína
láttú ad haldi koma
þér og þínum vinum;
ædri sýslu
máttú ecki hafa,
enn kénna gott ad gjøra.

Vel skalt þú vinna,
ef þú átt í verkum hlut,
og gjørast hollur gumi;
sinni sýslu
týnir slækinn madur;
íllt er verkþjófur ad vera.

Heiptar orda
vertú ei hefnisamur,
heldur skalt þú væginn vera ***

Unnins vítis
dylji eingi madur,
ef á sig veit sakir;
finna verka
mun seggur hverr
laun med leigum taka.

Þessu eyrindi sleppa sum handrit.

Reidra guma
skaltú ei rógi trúa,
né ad því gaum géfa;
opt þeir eggja
til óþarfra hluta:
audtrúa er einfaldur madur.

Að aflokinni Embættis-gjörð í Bessa-staða kirkju, þann 1ta Febr. 1831, verður af Skólanum Hátíð haldin í minningu Fæðingar-dags vors allranáðugasta Konúngs Fridriks Sjötta; bidjum vér því, með þessu Boðs-riti, auðmjúklega og ástsamlega Skólans Forstjóra, og aðra Skóla-vini og velunnara, að þeir vilji ásamt oss þessa Hátíð-halda, Guði og Konúnginum til verdugs lofs og heidurs.

Bessastøðum, þ. 1ta Jan. 1831.

